

Emma eta harri argitsua

Txoriek hortzak zituzten eta izarrak hatz puntekin uki zitezkeen garaian, Emma izeneko neskato ausart bat bizi zen. Emmak gari heldua bezain urre koloreko ilea zuen eta baso ilunena ere argitzen zuen irribarre bat. Herrian bizitza zoriontsua zuen, baina bere bihotzak munduko leku sorginduenetan bakarrik aurki zitezkeela bazekien abenturen eta misterioen irrika zuen.

Goiz batean, bere herritik gertu zegoen basoa arakatzen ari zela, Emmak soilgune bat aurkitu zuen, non loreak kolore biziko argiekin distiratzen ziren eta airea magiaz beteta zegoen. Soilgunearen erdian, argi-hariz egindako hegoak ziruditen maitagarri txiki bat ikusi zuen. Maitagarriaren izena Lila zen eta arrosa petaloekin eta ihintz tantekin ehundutako soineko bat zeraman.

Lilak Emma agurtu zuen haizean kanpai txikiak bezala entzuten zen ahots batekin. “Ongi etorri, Emma, mirari-soilgunera. Gure mundua arriskuan dago. Mendian bizi diren gnomo magikoek beren altxor preziatuena galdu dute, beren poza eta baikortasuna elikatzen dituen harri argitsu bat”.

Bi aldiz pentsatu gabe, Emmak laguntza eskaini zion. “Nola lagun dezaket altxor hau berreskuratzen?” galdetu zuen erabakitasunez.

Lilak, esker oneko irribarre batekin, zuhaitzen arteko bide ezkutu batetik eraman zuen basoaren sakonera iritsi arte, non itzalak mamuak balira bezala jolasten ziren.

Orduak ibili ondoren, gnomoak bizi ziren mendira iritsi ziren. Gnomoek, txapel zorrotzak eta izarren antzera distira egiten zuten begiak zituzten izaki txikiek, kontuz hartu zuten Emma. Hala ere, laguntzeko zuen borondate zintzoa ikusi ondoren, beso zabalik onartu zuten bere laguntza.

“Argi-harria iparraldeko kobazuloan bizi den dragoi zahar batek lapurtu zuen”, azaldu zuen gnomoen buruzagiak, bera baino kapela altuagoa zuen agure batek. “Dragoi honek ez du bere poza ez altxorra inorekin partekatzen”.

Ausardiaz armatuta eta Lilak eta gnomo ausart talde txiki batek lagunduta, Emma dragoiaren kobazulorantz abiatu zen. Kobazuloa iluna zen eta barruko airea izotza bezain hotza, baina Emmak, bihotza adeitasunez eta baikortasunez beteta, ez zuen beldurrik sentitzen.

Azkenean, dragoia aurkitu zuten, begiak argi ilun batez distiratsu zituela argi-harria zaintzen zuen bitartean. “Dragoi jauna”, hasi zen Emma ahots sendo baina atsegin batekin, “argi-harria gnomoei itzultzeko eskatzera etorri naiz. Hori gabe, haien poza desagertzen da eta mundua leku ilunagoa bihurtzen da”.

Dragoia, beldurrera eta ez adeitasunera ohituta, Emmaren hitzek harrituta utzi zuten. Bihotzean, argi ahul bat hasi zen distiratzen, mendeetan sentitu ez zuen argia. Orro leun batekin, harria askatu eta Emmari eman zion. “Zure adeitasuna izan bedi hemendik aurrera nire bidea gidatuko duen argia”, marmaratu zuen dragoiak.

Emma eta bere lagun berriak gnomo mendira itzuli ziren, non harria bere ohorezko lekura itzuli zuten. Gnomoek dantzatu eta abestu zuten, eta haien pozak airea bete zuen, izarrak ere pixka bat gehiago distiratuz gau hartan.

Emma bere herrira itzuli zen, jakinda bere adeitasunak eta baikortasunak mundua leku hobea bihurtu zutela. Bere abenturak guztiei irakatsi zien adeitasunak edozein iluntasun gainditu zezakeela eta itxaropenez betetako bihotz batek patu ilunenenak ere alda zitzakeela.

Eta hala bazan ala ez bazan, sar dadila kalabazan eta atera dadila herriko plazan!